Oláh András

szigetet álmodtál

néztem a csodát a zubogó vízesést
ahogy a gyilkos nyár őrjöngve tépi szét

a kiszáradt múltat is gyászunk bontja el
de van kérdés mire a Szinva sem felel

bár süket a világ s nem hallgat meg senki
e szétmállott emlék az otthont jelenti

hazátlanul élni a legnagyobb átok
szigetünk visszalop egy kifosztott álmot